

DEBRECZENY GYÖRGY MONTÁZSVERSEI
„HALLOM, HOZTÁL VENYIGÉT”



SZIVERI JÁNOS

(Eszem ágában sincs most verset írni)

Ilyenkor nem lehet hátrafordulni
váratlanul mindenhol ugyanakkor megjelenni
NYITOTT ALSÓKARRAL
TEGNAPRA HOLNAP FESZÜL
vagy egyáltalán akarunk-e valamit?

Az asztalon a kést

A kéz nyugalmi állapotban majd

lendületig alakot változtat és
mintha nem is lenne
kibuggyan a síkból felfeslő csont

És összekulcsolod kezed
gyűjtögessünk tehát tovább szótlantul
az ügykör legitím
látszat afféle rendjeles ad acta-távlat
MI MÁS KELL MÉG?

Így elődök és utódok nélkül kellemetlen a létezés
nincs ki ellen szólni ki mellett lázadni
nem lesz már ki a Mindent újrarangsorolja
surran a szálka körmöm alá

SÖTÉTBEN BONTUNK SZÁRNYAKAT
Csak dagadunk a fémszürke televényben
a dudor folyton bővül
bennem szürke kis állat motoszkál
magam metaforája vagyok
EGGYÉ LESZ TEST ÉS TALAJ HANYAGUL

Képnek se jó ez:
semmi sem épül az ember kiköpni készül
a csillagokig
A ZONGORÁT TAPINTVA
SZABAD AKARATTAL BEFOLYÁSOLHATATLANUL

Mint füstszürke függöny mögötti üres teremben
tollait borzolja a fa
és gubbaszt
és rugaszkodik
az alázat Nem látni tárgytól a tárgyat

Semmit nem értek
bennem por megalvadt törmelék
nem tudom segít-e hogy írhatok
boncasztalomon kellékeim alatt
ESZEM ÁGÁBAN SINCS MOST VERSET ÍRNI

LADIK KATALIN



(Az összetört tükör darabjai között)

I.

Ilus hallom hoztál venyigét

Csakis önmagamról adok információt
 én ettem meg a lángot
 mely fehéren rebben
 talpig csillagos sapkában
 amely ráncosodni kezdett

Mintha omladozó épület nyöszörögne
 szelíden kábítószertűzben
 a hideglelős gyermek zongorázik
 a közép-kelet-európai répföldeken
 vizes galambok ülnek rajta

Izzadt vállfák hullnak fejünkre
 inkarnációs állapotban
 csak tudni kell
 többféle bicikli van
 s önállóan egzisztálok a mitológiában

Nyávog a macska
a frissen locsolt szőnyegen
rohan a forradalomba
szemünkben halál dorombol
rühesek lesznek gyermekeink

Hallom Ilus hoztál venyigét
csütörtökre elvisznek
három hegyen át
mi köze ennek októberhez
ezek nem igazi propellerek

Cipőmben lepkék s tehenek
ami még nem volna baj hiszen fűtik
idő hernyói fehér avaron
dobszerda dobszerda
unom a halál ékszereit

II.

Ez itt nedves harisnyanadrág

Megsúgom ez itt
nedves harisnyanadrág
egy amszterdami villamosban
dacosan szép és veszedelmes
és alig hajlamos a tavaszra

Egy fogkefe
tejesláboshoz oson
egy cukorkás dobozból
mintha fel lenne húzva
társalog az istenekkel

Marha vagyok ez itt egy szekrény
repülő csészealjakkal találkozott
lány fűrészeli iszapból kihajolva
ő a mosóporistennő kefecsoda
az összetört tükör darabjai között

Parolázok hát magammal
a kozmikus hóhullásban
varrogatom a vitorlát
az űr közepén
nézzetek minket

A húrok fázósan megjelennek
az egerek lakomáján
az örülettel bujócskázni
ott leszünk mindannyian
a fényérzékeny vasalódeszkán



TOLNAI OTTÓ



(Sőt mi több)

I.

fantomfényképemben gyönyörködve

a lány akárha rétestésztába öltözött volna
a főtéren mézeskalácslovak
köztem s az ég között
a varangy forró vizelete tenyeremen
magasba emelt alpakka-tálcán
csináld már gyerünk énekelj
hátrálok végtelen a langyos szőnyegen
csontport dobok a szélbe
kisfiú vagyok egy fényképen
nekidőlök a kátrányos falnak

A TE DRÁMÁDBAN VASALNAK (?)

tűzálló padok ezek
hozni kell még egyet mondta a nagykövet
hajnalban távozásunk után
az operában egy zölden szivárgó kamera előtt
bevonulok a filmtörténetbe
állok levett kalppal
egy fogason valahol

december hőember
ne szeretkezz fekete öltönyben
kalózhajókon látsz ilyent
de a pörköltet kihánytam
kartondobozokkal dekorált emelvényen
és nem fogom megtörölni a számat

hányok a nyúlba
abszurd kis jószág
szerfelett
akárha nulláslisztbe rajzolt kenyérkét ennél
fantomfényképemben gyönyörködve
MONDOTTAM A HIMBÁLÓZÓ HIDAT NÉZVE AZ ÖREGNEK
s kicsapnak orrlyukán
a meselemezek

elrongyolódtak
mint aki jól végezte dolgát

II.

egy csokor illatát keresve

hányok
azt amit versben senki még
sőt mi több
varjúzászlós lókoponyák között
kanizsa és törökanizsa között
a mákdaráló bicikliláncát lúdtollal én olajoztam
egy csokor illatát keresve
kisbagoly vagyok én mégis
akár a balkáni idő
láthatsz chaplin baszkódásai mögött
koponyám verlainéé
szégyenkezem halálomban
farkasok nyikorgó torkát kenegetni libatollpamaccsal

III.

ki hinné el ezt nekem

átsüt a nap a rozsdán

újvidék

gyerünk csináld már énekelj

ki hinné el ezt nekem

ó szállok én

mert e szűk lépcsőházban nehéz levinni a koporsót

amelyet az ortopéd cipész

kifordított kesztyűbe zárt

a színpadon valaki azt mondja

a halott csődör nemiszerve

és a húgyarany-nyolcas felragyog a hóban

soha különösebb úrfölmutatás

ÍGY MOND HATOD MONDJA

legyen ez az első stációnk

TANDORI DEZSÓ



(Úgy írni mintha napoznál)

Nem egy kis verébszarról van itt szó hanem
 jellegzetesen történik meg egy pillanat
 Csak folytatok egy mondatot
 egy örök befejezhetetlent
 visszahozhatatlan de megismételhető jelenben
 tehát a rend kedvéért el kell mondanom hogy
 valaki elindult előttem ezen az úton
 valaki aki majdnem én vagyok
VAGY MINDEZT TALÁN NEKTEK MONDJAM EL
GYORSAN –
A TELEFONBA NEKTEK?

Nem akarok parókat hordani
 érzem égett sűrű lombok szagát
Mintha már lettem volna valahol
 nem akarom ismereteimet gyarapítani
 és a B-vitamin íze sem szokott megfelelni
 bár a szöveg amúgy is más
 s ezért: elmondhatóságra cseréljük
 a diófa (diófa?) alatt
VIRÁGOKAT KÜLDÖK A KERTBŐL
 mindig minden egyforma nagy jó s nagy rossz
 ffffffff
a kertben a fák közt mindig tetszés szerint
 amíg a légsere tart
 valahol huzatmentes helyen

de a vers (hagyjuk az ügyetlen hasonlatokat)
virágokról beszélget a sofőrrel
A rózsák azt mondják
IGEN CSAKUGYAN ÜDÍTŐ AZ ÉLŐK TÁRSASÁGA
A nevetéstől jobbra-balra dőlünk
és akkor egy lámpa
mely fel volt kapcsolva végig
eltűnik a kanyarban vicsorít!

Változat nincs Az élőhalottság
nem „minősít” semmit jónak
Körök zárulnak rövidre a találkozásokkal
természetes módon adódik a megújulás
ZU IOPÓA SDF GHJKLÉÁYXC VB NM?ú
MEGRIASZT: Ő MAGA EZT KÉRDEZI KÖZBEN:
MI EZ?
A haldokló zöld madár utolsó igazi elesége?
Látod: mi egymásnak minden kérdést feltehetnénk
EZEN TÚL VAGYOK

Most egy kicsit hátrasandítok
mert a madár ott ül egy ideje
vászondzsekiben és a Porte d'Italie
csak mint a nyelvtenban a vonzat
VAGY BELEAPRÍTOM A KÖPŐCSÉSZÉT!
S ezt is csak azért mondom hogy beszéljek

A temető felőli oldalon
holmi vagy s elkallódtál valahol
a fényképészboltban a Promenádon
gazdag olvasmányélmények nyomán
nézhetjük mindezt másunnét is:
mert megvan a háttér
hogy zokogás kockázzon koponyádban
EZ A JUTALMA AZ ELHULLÓ FOGAKNAK
HAJSZÁLAKNAK
ha az ilyesmit el nem kerülöd
„mondta a disznósajtnak a vegyes felvágott”

Ez a rossz vicc is megvan
de mindez egyelőre nem fontos
de hát épp ez a költő roppant szabadsága
olykor hogy stb. bst. tsb. sbt. bts. tbs.
itt még repülnek hullnak penderülnek
akik kétféleképp tartják a ritmust
holott tudjuk jól hogy emberileg igenis
GONDOLHATUNK LÉNYEGESEBBRE

Próbálj meg úgy írni mintha napoznál
és csakugyan
dolgozom tovább ezekkel a költeményekkel
dolgozom ha ezt itt abba hagyom
mégis szükség volt erre a közbeiktatásra
IGEN MINDENT KI LEHET MONDANI
akkor már ne is itt kezdjük hanem a végén
mindjárt ott hogy én hogy ő
hogy én hogy ő
hogy én s ő
bár az se rossz: az új s új alkalom
VAJH TETSZHETEM? ÁTTETSZHETEM?

Most a Duna felől halszag szivárog
ERRÓL OLVASOTT A KÖNYVBEN
AMELYHEZ VISSZATÉRT
ahol Szerző úgy érzi:
ő bonyolít túl egyet-mást
de az emberi mű nem jóvátétel
Én álmoságot érzek Végre rámtört
S HA MINDEZ ÍGY VAN
MIÉRT TEGYEK ELHAMARKODOTT
KIJELENTÉSEKET?
Van itt hely hogy elmondjam azt amit kell:
Nem egy kis verébszarról van itt szó hanem...